

skiel at give Erstatning for alt hvad der af Fjenden roves, stjæles og ødelægges, saa låber Fjenden ikke alene den Dpfordring til at gaae frem med den Humanitetsfølelse mod Individerne, som ogsaa vor hidtil førte Krig indholder Beviser paa, men har netop den største Anledning til at rove og plyndre hos Individerne, i den Bevisstbed, at det-gjennem disse aldeles sikkert rammer Staten, med hvem Krigen føres — det er dette store Hensyn, som det har forekommet Udvalget ved denne Sag at burde komme i fortrinlig Betragtning. Følgerne af den modsatte Anskuelse kunne for den, der nærmest kunne vente at blive udsatte for Fjendens Anfald, maastee blive større, end de i dette Dieblisk antage. — Men, mine Herrer! det er jo løvrigt ikke første Gang at vi ere i Krig, eller første Gang, at der er tilføjet Statens Borgere Tab, og betydelige Tab, af Fjenden. Hvorledes er man da gaaet frem i tidligere Dage? Det er vel værd at lægge Mærke hertil, for at see, om det da virkelig er saa uhort, hvad der nu er foreslaaet af Udvalgets Majoritet, om det er saa afvigende fra det, der er nedarvet til os fra Fædrene. Jeg vil da i saa Henseende bemærke, at ved Kjøbenhavns Bombardement, da var det væsentligt kun de Grundeiere, hvis Bygninger vare ødelagte, som fik nogen Hjælp fra Statens Side; det kan gerne være, at denne Hjælp lignede en Erstatning; men, under alle Omstændigheder, paa Navnet kommer det ikke an; men nogen fuldstændig Erstatning var det ialtsald ikke. De Mænd, som vare totalt brandlidte, hvis Bygninger vare aldeles afbrændte, fik Assurancesummen; men saaledes, at 10 pCt. skulde afdrages af dens Beløb, foruden naturligtvis det Beløb, hvortil Rundera bleve taxerede, og dernæst skulde der fra drages andre 10 pCt. i den ubetalte Erstatningssum. De, der havde lidt partiel Skade, de fik slet ikke Noget, dersom Staden ikke beløb sig til 2 pCt. eller derover af Bygningens Værdi eller fulde Assurancesum, og de, hvis Bygninger ikke vare asfurerede, de fik kun 4 pCt. af det Erstatningsbeløb, som de vilde have erholdt, naar Bygningerne havde været asfurerede. Vi see altsaa, at man her gjorde en betydelig Forskiel, og med Hensyn til Andre, der havde lidt

ved Bombardementet, men som ikke vare Grundeiere, var der, saavidt mig bekendt, aldeles ikke Tale om fra Statens Side at yde Erstatning. Og, mine Herrer! vi have havt et andet Exempel, som vistnok hos de Fleste vil være i et temmelig friskt Minde, da det ikke er længere siden end i Aaret 1838, at Sagen var for i de roestildste Stænder. Det vil nemlig erindres, at England, førend det udsædte Krigserklæringen af 1807 havde taget 300 danske Skibe med Ladninger og condemneret disse, der udgjorde et Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million Lst., eller omtrent 13 eller 14 Millioner Rbd. — Der blev da taget Repressalier, idet nemlig Kongen ved en Fred. af 9de Septbr. 1807 befalede, at al engelsk Eiendom, af hvad Navn nævnes kunde, skulde lægges under Beslag, og at Bøxer og al anden Gjæld, som skyldtes af danske til engelske Undersaatter, skulde indbetales til den i denne Anledning af Regjeringen nedsatte Commission. Grosferer-Societetet henvendte sig, da denne Forordning kom ud, med et Andragende til Regjeringen, og Hans Majestæt svarede derpaa, at Kongen, ved indtil videre at lægge Beslag paa den fjendtlige Eiendom, som var her i Landet, saavidt muligt havde „taget landsfaderligt Hensyn paa de Undersaatters Lary, hvis Eiendom var falden i Fjendens Hænder“. De Individer, der her ved mistede en betydelig Deel af deres Eiendom, skaffede Regjeringen ved den derpaa afsluttede Fred ikke deres Eiendom tilbage, hvorefter den engelske Regjering en Tid efter erstatte dem det Tab, som de engelske Undersaatter havde lidt. Fra de danske Undersaatters Side fremkom der nu i 1838 en Begjæring til Regjeringen om Erstatning for det Tab, som de havde lidt, men den nægtedes dem. Dette Exempel er altsaa ikke mere end 12 Aar gammelt. Skulle vi da nu her gaae hen og ubetinget opstille et ganske andet Princip, hvis Følger man, som jeg har tilladt mig at udvinkle, ingenlunde saa let kan oversee? Skulle vi virkelig her opstille det som en Regel, at Godtgjørelsen i intet Tilfælde bør være en Gave, men kun Erstatning, saa frygter jeg for, at det, at Thinget og Regjeringen saaledes i denne Sag kom til at følge en ganske anden Anskuelse end tidligere, vilde blive Læn-